ИНЖ. ПЕТКО МИНЧЕВ

Петко Христов Минчев е роден на 31 декември 1928 г. в Казанлък. Завършва Прогимназия, Добри Г. Кехайов" през 1942, а пет години след това Техническото механо-електротехническо училище "Ив. Хаджиенов“ - Казанлък. Една година работи при частен работодател, а от 15 ноември 1948 г. до 3 май 1951 г. е войник. Приет е в Учителския институт за учители-специалисти в София, където е студент две години - учебните 1951/1952 г. и 1952/1953 г. Дипломирал се като преподавател по студена обработка на металите е разпределен за учител в Минен техникум с. Райково (сега квартал на гр. Смолян) през учебните 1953/1954 г. и 1954/1955 г. От есента на 1955 г. до края на своя живот е учител в Техникума по механотехника и електротехника (ТМТЕ) - Казанлък. През годините на своето учителстване е преподавал по дисциплините “машинно чертане“, „механика“, „якост на материалите“ (съпромат), ,,обща електротехника", "технология на машиностроенето“, ,,машинни елементи". Следва задочно обучение в МЕИ (сега Технически университет) - София и през 1966 г. се дипломира като машинен инженер. През есента на 1955 г. Петко Минчев се жени за своята колежка в ТМТЕ - учителката Божана Ценова Минчева. Имат двама сина: Христо, роден през 1956 г., починал през 2004 г. и Цветан, роден през 1961 г.

Ето какво споделя за Петко и Божана Минчеви Стефан Саранеделчев: “Средни на ръст, слаби и скромно облечени, те не бяха от онези учители, които се запомнят още при първия контакт с тях. Но докато при нея, въпреки очевидната й скромност, женската природа надделяваше и тя бе подреден във всяко отношение човек, то при него бе обратното - не бе рядкост, дори и в най-студени дни да крачи на път за училище разгърден, с невчесана, разпиляна на всички страни рядка рижа коса, с неизменната цигара в устата, обгърнат с облак цигарен дим. Страстта към тютюна бе сложила своя жълт отпечатък върху показалеца и средния пръст на Петко Минчев, на който поради забравена вече причина учениците бяха поставили и с особена симпатия произнасяха прякора „Бровкин“.”

Инж. Койчо Василев (IV-д курс, випуск 1966 г.) си спомня: „В училище имаше някакво състезание по бягане и като го гледат инж. Г. Матов и инж. Минчев си приказват. Матов вика: „Минчев, да се впуснем и ние на състезанието“, а Минчев му отговаря: „Само, ако ме допуснат с цигара в устата.“ Много пушеше, но бе човек, който много знаеше.“

Действително, всеки от неговите ученици с особено задоволство си спомня, че инж. Минчев е блестял с много задълбочени знания. Но той имаше нестандартно

поведение в час и за да има успех ученикът трябваше, да се приспособи към това поведение.

За странностите на Петко Минчев свидетелства и неговият дългогодишен директор инж. Христо Гъдев: „Петко бе много оригинален в работата си. Учеше си учениците хубаво, но тогава в преподавателската работа имаше някакви стандарти, методики, които трябваше да се спазват, а той не го правеше. Като дойде някой инспектор на проверка му казвам: „Аз на Минчев съм му поставил специална задача за развиване на творческото мислене на ученика, така че някои неща в преподаването да не Ви правят впечатление.“ Подготвям го. Като излезем от час, аз първо взема думата и правя анализ на урока да покажа как Петко Минчев развива творческото мислене, конструктивната мисъл и след мен инспекторът вика: „След тези думи на др. Гъдев аз няма какво да добавя." По този начин си го вардих Петко Минчев, защото ще вземат да му кажат нещо, да го ядосат, пък той какъвто си бе ще вземе да им тегли някоя майна, та върви се оправяй..."

Николай Добрев (IV-6 курс, випуск 1967 г.) пък разказва: „Спомням си, че вдига да изпитва съученика ми Христо Иванов, с прякор „Ал Капоне“, който бе станал известен не само в Техникума, а и в цялата страна с изпълненията си на гайда. Христо не беше подготвен и както е изправен с лице към черната дъска да пише по поставените въпроси, леко се обръща назад с надежда някой от класа да му подскаже. Бровкин улавя това и му вика: „Момче, не се обръщай назад, щото до този момент си за две и сега като ти пиша единица, ще ти оставя за срока едно и половина."

Кольо Славов (IV-е курс, също от випуск 1967 г.) си спомня: "Инж. Минчев още в началото на учебната година ни каза, че ако някой има извинителни причини за своята неподготвеност да му я съобщи, но такива извинения признава до два пъти. „Защото има някои, на които бабите им умират по три пъти. Така, че правете си хубаво сметката, защото, ако трети път се оправдаете с някаква причина ще напиша общо три двойки - и за предходните два пъти“ - предупреждаваше той.“

Независимо от странностите при преподаване на уроците и не винаги хубавите оценки, които поставяше, инж. Петко Минчев печелеше симпатиите на своите ученици, от които 90% бяха момчета, с непосредственото си поведение към тях, а в извън учебно време и с приказки, които по онова време рядко можеше да се чуе от учител. За такъв случай е споменът на Н. Добрев: "В началото на учебната 1966/1967 г. ни изпратиха на ученическа бригада в с. Кирилово, Старозагорско. Преди да тръгнем при нас идва Бровкин и ни пита: „Сега като тръгвате (той имаше

характерен говор - изговаряше изреченията, като оставяше кратка пауза между всяка дума, а дори по-дългите думи ги изговаряше на срички) на бригада носите ли си презервативи, че да правите интелигентни чикии?"

Към този спомен се присъединява и Продан Матанов от същия курс: „По него време съученикът ни Антон си беше счупил дясната ръка и Бровкин го пита: "Абе, момче, какво си направил? Как сега ще се самозадоволяваш?"

Спомени от друга ученическа бригада, през юни 1966 г. в с. Пъстрен, разказва отново Кольо Славов: „Като бяхме на бригадата вървим през полето група ученици, а пред нас тримата учители, между които и Бровкин. По едно време токът на дясната му обувка потъна в калта и се счупи. Той я събу, погледна я, събу и другата обувка и чат-чат на един камък и вика: ,,Сега ще ги приведа под общ знаменател." Махна и другия ток, сложи двата в джоба си и продължи спокойно напред.”

Стоян Куртчиев (1948 - 2018 г.) от IV-6 курс, випуск 1967 г., разказва още един интересен спомен за инж. Минчев: “Явявам се на държавен изпит по теория на специалността. В комисията са Митко Митев, инж. Петко Минчев и инж. Божана Минчева. Един от трите въпроса, които ми се падат бе,,Електрообзавеждане на радиална пробивна машина", по който не бях добре подготвен. Знаех, че само Божана е компетентна по въпросите за електрообзавеждане на металорежещите машини, защото тя в четвърти курс ни преподава точно по тази дисциплина. Предполагах, че Бровкин не го знае този въпрос, а за Митко Митев бях абсолютно сигурен, че нищо не знае. Седнах на чина да се подготвям и на ум се моля Божана да излезе от стаята. За мой късмет след малко тя каза на другите двама, че е огладняла и ще отиде да си купи закуска. Като излезе, веднага станах и казах, че съм готов и почнах по този въпрос за говоря. Разхождам се" по схемата тъй-тъй-тъй. Митко Митев гледа и само процежда: “М, да, м, да, м, да, добре“, ама разбирам, че нищо не знае. Накрая като свърших Бровкин ме гледа иронично, клати глава и вика: „Хъ-хъ-хъ, ти май не ги чуваш петлите!" Както и да е, говорих и по другите два въпроса - режим на рязане при фрезоване и нещо друго по металорежещите машини. Изпитът приключи. След няколко дни, вечерта се разхождаме със съученика Недко Стефанов в центъра. Край Царската чешма гледаме Бровкин с още няколко души около групата, която редовно на това място разисква футболните мачове. Като ме видя замахна с ръка, сякаш лови пеперуди, да идем при него. Отиваме, здрависваме се и казваме: „Здравейте другарю Минчев, как сте?" Той ме сочи на Недю и вика: „Пък ей тоя седнал онзи ден на държавния изпит да ме лъже. Абе, момче, това ми беше дипломната работа, когато се дипломирах в МЕИ. Как можа бе?“

За учениците техните учители Минчеви бяха една тиха и разбираща се помежду си съпружеска двойка. Учителят Иван Мортев (1938 г. - 2015 г.) си спомняше, че в разговори със своите колеги П. Минчев често казвал: „Аз Божана си я въртя като материална точка около окръжност.“ Но впечатлението на Мортев бе, че Божана по такъв начин се е пригодила към характера на съпруга си, че да успява да постигне своето без излишно напрежение, защото Петко имал навик да прави всичко обратно на това, което каже жена му. Разказа и следния случай: ,,Веднъж с Шарлана (Димитър Николов, преподавател по машинно чертане б. а.) убеждаваме в учителската стая Петко Минчев да пише тройка по съпромат на едно момче - Върбанчо, на което Митко бе курсов и което имаше добри изяви по другите предмети, но при Минчев бе закъсал. ,,Айде бе Петко, пиши му една тройка, какво толкова", пък той ,,Това е пълен идиот и аз тройка няма да му пиша." Зад гърба му обаче, без той да я вижда, е Божана и ни прави жестове, като леко се тупа в гърдите в смисъл, че тя ще оправи работата. След като минаха няколко минути, през които ние с Николов продължавахме безуспешно да увещаваме Петко за снизхождение към ученика, наречен от него „идиот“, се намеси Божана и казва: ,,Петко, какво те уговарят Митко и Иван? Взели сега да те увещават, пък после ще отидат в "Байкал" и Върбанчо ще ги черпи за тройката. ("Байкал" бе пивница, на която бяха сложили гръмкото име „ресторант" и която по онова време бе популярна с това, че там се черпеха известни пиячи от интелектуалните среди, между които и Чудомир - б. а.) Хич не им угаждай. Цял срок те е мъчил този идиот, а сега да му пишеш тройка е непростимо. Аз да съм на тебе никога няма да му пиша тройка. Да отива на поправителен изпит, ако ще и да остане в същия клас." Петко Минчев я изслуша, пък като извади учителския бележник, намери и дневника на класа и измърмори: „Хм, да не пиша тройка, ще му пиша не, ами... Ето, оправям го Митко и Иване вашия човек..." От тази случка се убедих, че Петко Минчев прави всичко наопаки на това, което Божана казва и иска" - заключи Мортев.

Инж. Петко Минчев почина на 4 декември 1982 г. ненавършил 54 години.